

komst, som det så smukt hedder – 143.000 mennesker, som måtte give op over for et arbejdsmarked, de enten ikke kunne klare mere, eller som ikke mere havde brug for dem.

Siden 1970'erne har der kun været ét eneste år – nemlig 1986 – hvor der var et fald i antallet af mennesker, som var skubbet uden for arbejdsmarkedet. Et fald på 13.000 mennesker! Alle de øvrige år blev stadig flere skubbet ud. Men i årene 1994-1998 er udviklingen vendt, og vi forventer, at vi som følge af gennemførelsen af finanslovsforslaget vil opleve, at mere end 70.000 mennesker igen kommer i erhvervsaktivitet.

Vi har oplevet 4 år i træk med et fald i det meget høje antal mennesker, der er skubbet udenfor. For fjerde år i træk bydes der flere mennesker ind. I 4 år i træk har der været et gennemsnit, som vi forestiller os skal fortsætte i de kommende år, så ca. 20.000 mennesker hvert år får mulighed for igen at komme i aktivitet på arbejdsmarkedet.

De nye initiativer med hensyn til at nå de mål falder i flere grupper. Der skal skabes bedre vilkår for familierne, bl.a. med en mere fleksibel indretning af den nuværende børnepasningslov i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og der er også forslag om længere fædreorlov. Tilsammen giver de ting mulighed for, at de unge familier får bedre mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Vi ønsker bedre sikkerhed for medarbejderne, og der er vedtaget initiativer her i Folketinget, som skal gennemføres for at skabe en mere intensiv arbejdsmiljøindsats. Det vil medvirke til færre skader og dermed bevirke, at færre personer kommer til skade eller bliver nedslidt og derfor må forlade aktiv tjeneste.

Et tredje område, hvor der gøres en indsats, er bestræbelserne for at skabe mere plads til de ældre og erfarne medarbejdere. Der er seniorpolitiske initiativer bl.a. i forlængelse af den nye sociallovgivning fra foråret, og der er fortsat en holdningsmæssig debat og et pres på arbejdsmarkedet – også det offentlige – for at holde fast på medarbejdere, også i den højere aldersgruppe og blandt dem, der måske ikke er 110 pct. aktive. Før handlede personalepolitikken om at losse dem uden for porten hurtigst muligt. Nu er personalepolitikken – eller det skal den i hvert fald være – mere koncentreret om at passe på de menneskelige ressourcer, man har. Samlet bliver der flere tilbage på

arbejdsmarkedet, som yder en indsats yderligere nogle år.

Endelig er der på det fjerde område mere aktivitet gennem arbejdsmarkeds- og socialpolitikken, som vil skabe nogle bedre muligheder for de mennesker, der har været udenfor og ventet længe på at komme ind, så det igen bliver muligt også for dem at komme i aktivitet igen.

Vores ønske om en bedre offentlig økonomi stod også for døren i 1993, og der er nu overskud på de samlede offentlige finanser i staten, amterne og kommunerne – et overskud, som i 1998 forventes at stige til over 15 mia. kr., mens vi nåede bunden i 1993 med et underskud på 35 mia. kr. De mange milliarder, der er kommet til siden som følge af øgede indtægter og navnlig på grund af færre udgifter, fordi vi har haft aktivitet i samfundet, betyder, at vi har kunnet skifte fra en katastrofalt dårlig offentlig økonomi til en offentlig økonomi i en god gænge. Faktisk har vi aldrig haft en så høj strukturel budgetsaldo de sidste 20 år.

Strukturel budgetsaldo er ikke et særlig tilgængeligt udtryk, men det betyder kort og godt, at vi i forhold til den underliggende økonomiske udvikling har fået forholdsvis mere ud af pengene end i de foregående 20 år, og det synes jeg bestemt ikke hverken regeringen eller regeringspartierne skal skamme sig over. Vi er i hvert fald i Socialdemokratiet ganske glade for at kunne se resultater, også på et område, som sprogligt set er lidt utilgængeligt.

Forbedringen af den offentlige økonomi er ikke sket gennem et øget skattetryk; det falder lidt, også selv om vi – som vi skal – medregner den nye ekstra pensionsopsparing i ATP som skat. Jeg skal her bare erindre om, at Venstre og De Konservative, da de havde regeringsansvaret, øgede skattetrykket med ½ pct. hvert eneste år.

Med Socialdemokratiet som regeringens ledende parti har der været ført en konsekvent økonomisk politik, hvor der har været sat aktivitet i gang, hvor det har været nødvendigt. Jeg har nævnt en række af områderne: arbejdsmarkedet, uddannelse, børnepasning, ældreomsorg, sygehusene – og jeg kunne fortsætte længere endnu – mens der er bremset op de steder, hvor det har været nødvendigt: administration, offentligt byggeri, overførsler og erhvervstilskud. Det offentlige forbrug udgør derfor en stadig mindre del af den samlede samfundsproduktion. På nær et enkelt år – igen 1986 –